

Az Irodalmi Színpad 50. — ünnepi — előadása

December 17-én tartotta meg ez évi 50. jubileumi előadását a TIT keretében működő Megyei Irodalmi Színpad.

Az egyetem kamaratermét teljesen megtöltötte a költészet vázására szomjas közönség. Az 50. előadás kapcsán a műsor előtt kedves ünnepségre került sor. Először Berczky Endre Kossuth-díjas professzor, a TIT elnöke üdvözölte a megjelenteket és méltatta a Megyei Irodalmi Színpad munkáját, eredményeit. Ünnepi megnyitójában foglalkozott a színpad születésének körülményeivel, megemlítve, hogy a Veszprémi Irodalmi Színpad már 1955-ben tartott irodalmi esteket. Rövid áttekintést adott az 59. évi munkáról, beszámolva az 50. előadás nagyobb sikereiről, fontosabb állomásairól. Elmondta, hogy az Irodalmi Színpad 10 kidolgozott műsorával 30 községben és 10 ipari üzemből, munkásszálláson tartott előadást, ezenkívül ipari tanulókat látogatott meg, és a honvédség meghívásának tett több ízben eleget. Kivette részét jelentősebb nemzeti ünnepeink megünnepléséből, így a párt 40. évfordulóját, márciusban a Ta-

nácsköztársaság jubileumát, május 31-én a békenagygyűlést, november 7-én a nagy szocialista forradalom ünnepét színesítette műsorával.

Berczky professzor kedves és közvetlen hangú bevezetője után Lázár Magda — a Budapesti Nép-művészeti Intézet kiküldöttje üdvözölte az ünnepi résztvevőit.

— Közismert — mondotta többek között —, hogy a Veszprém megyei Irodalmi Színpad az ország egyik legrégebbi és legeredményesebben működő irodalmi színpada.

Az irodalmi színpad tagjainak bemutatása után került sor az ünnepi műsorra, amely mindösszeállításánál, mind az előadott számok színvonalánál fogva nemcsak a közönség, de a jelenlévő hivatalos személyek legteljesebb tetszését megnyerte.

Lantos Magda zongoratanárnő művészi tolmácsolású zeneszámai jól egészítették ki a műsört, és méltán arattak nagy sikert.

Ez után kívánunk az új évben sok sikert és legalább újabb 50 előadást az Irodalmi Színpadnak.

Egyed László
TIT városi titkár

Szakszervezeti élet

Igy is lehet külföldre menni

A MEDOSZ Központ és a Gép-állomások, Állami Gazdaságok Főigazgatósága őszi versenyt hirdetett. Jutalomként hatnapos csehszlovákiai üdülést tűzött ki. A versenyfelhívás kedvező fogadtatásra talált a traktorosok körében. Megindult a nemes vetélkedés, ki jut el külföldre?

A napokban értékelték a traktorosok teljesítményét és meggyéknél a következő hat legjobb traktoros fog üdülni Csehszlovákiában: Győri Kálmán Kerta, P. Szabó Zoltán, Sekk István Zirc, Rádi Antal Devcester, Bardón Géza Csabrendek és Bajcsi István, a Berhidai Gépállomás traktorosa.

Az SZMT és a MEDOSZ TB. kellemes pihenést kíván a szocialista munkaversenyben kitűnt traktorosoknak.

Munkavédelmi kiállítás az SZMT épületében

Munkavédelmi kiállítást rendezett a KDT trösztbizottsága az SZMT kultúrotthonban. A kiállítás a szállítással, valamint az om-lással kapcsolatos balesetelhárítással összefüggő tennivalókat részletezi.

Az ügyesen elkészített makettek szemléletes módon érzékelik mindenki számára, hogy milyen tennivalók adódnak az egyes termelési mozzanatokban. A kiállítás még azt is elárulja, hogy a balesetek ötven százaléka szállítással függött össze.

A KDT trösztbizottság úgy tervezi, hogy 1960 első felében a bányamentes munkálatairól készít kiállítást. Szintén kis modellek segítségével.

A mostani kiállítást szerdán bezárják, de el lehet mondani, hogy hasznos volt, mert rövid egy hét alatt több ezren tekintették meg.

A bányánál kielégítő a tére való felkészülés

December végén értékeli a KDT trösztbizottsága, hogy a bányák felkészültek-e megfelelően a tére?

A jelentés arról tanúskodik, hogy a bányánál rendkívüli erőfeszítéseket tettek, hogy tére is biztosítsák a zavartalan széntermelést. Gondosan előkészítették az ideiglenes téli szállásokat, a külszíniek meleg vattaruhát kaptak. Még szánokról is gondoskodtak, ha esetleg az autó nem tud közlekedni, szánokkal szállítják be a bányászokat.

Jogi tanácsadó a tsz-eknek

A megalakult új termelőszervezeteket nem hagyják magukra az üzemek, a hivatalok dolgozói. A munkások mellett a járásbíró-ság dolgozói is megjelennek a termelőszervezetekben, s helyben jogi tanácsadást végeznek. Először ilyen kezdeményezésről Keszthelyen, mostanában Devecserben hallottunk.

Ha a kohász

háromszor uzsonnázik...

(Az Ajkai Alumíniumkohóban a napokban az egyik kohász, amikor a riportert azt kérdezte tőle, hogy mikor megy jól a termelés, az üzemi vitel, a következő választ adta: „Ha a kohász ráér háromszor uzsonnázni! De ha hazaviszi az uzsonnját, akkor régen rossz!” — Első pillanatra kissé homályosnak tűnik a tétel, ám a mélyére nézve kiderül, hogy nagyon talpraesett — még akkor is, ha az alumíniumkohászak technológiájáról írott szakirodalomban nem is találja meg az olvasó.

Nos, mélyére akartunk nézni eme népies megfogalmazású tételnek. Három brigádot kerestünk fel, s mindegyik — más-más formában — ugyanezt bizonyította.)

I.

Ördögös masina a kádbetörő-gép. Kisebbsajta gumikerekű targonca tulajdonképpen, hosszan kinyúló gumitömlőt húz maga után, ez szolgálja a betöréshöz szükséges sürített levegőt. Elöl meg afféle vasból való ormánya van az alkalmazhatóságnak, az ormány vége csuklós rendszerű csúcsban végződik: ez végzi a folyékony alumínium fölött képződött vastag, szilárd kéreg betörését. A nyeregben fenn ül Wágner István, a VIII-as brigád egyik tagja, oda-odajár egy-egy kád elé, meghúzza az irányító kart, működésbe lép a berendezés, fűlisketítő zakatolás hallatszik, mint valami légalapácsé, s a gép feje fokozatosan töri át a vastag kéreg. Pár perc múlva a kéregdarabkák már nem alkotnak összefüggő, szilárd réteget, hanem a folyékony, izzó fénnyben csobbannak. Persze a gép feje ugyancsak vörösré izzik a forró fűrdőtől. A gép elvégzi a munka nehezét; Ruisz György harmadvezetőnek és Horváth Nándornak már csak a

Derüsen a fejét csóválja, s lehet, arra gondol, hogy az embert még enni sem hagyják, ha termelőszervezeti elnök. Az ajtó melletti széken a szövetkezet könyvelője ül, ő is az elnökre vár. Az elnök — pontosabban Kovács Lajos elvtárs, a szentbékai termelőszervezet elnöke — eltolja maga elől a tányért, aztán feláll, hogy a szobába vonuljunk „riportra”, mert a konyhában szinte talpalatnyi hely sincs. Disznóvágás van a szövetkezet elnökénél.

Közben nyílik az ajtó, két megretent, kucsmás-csizmás ember ront a konyhába.

— Vágják a határban a szövetkezet gyümölcsfáit!

Az elnök rájuk néz, olyan átható tekintettel, mintha a választ tudni akarná, hogy kik, miért, mikor vetettek szemet a szövetkezet gyümölcsfáira.

— Kik vágják?

A válasz néma hallgatás, majd az egyik bátoritanul megtöri a csendet.

— Elszaladtak, a fát meg ott-hagyták...

— Megismered, ha látod?

— Meg én.

Mire asztalhoz ülünk a hűvös szobában, már eltűnt arcáról a kemény vonás, csak valami megmagyarázhatatlan idegesség ül a szemében, valami ideges sietség.

— Nagyon nehéz, hiszen lát-hatja — szól bosszúsan. — De mennyit kellett bajlódni aratás előtt. Beszélni, agítani, cselekedni, mert az emberek mindig kitalálnak valamit...

Persze, még akkor is nehéz egy szövetkezeti elnök munkája, ha ismerik és szeretik a faluban, és ha ő is ismeri és szereti a falut. Kovács Lajos ilyenfajta ember. Idevaló a faluba, ezer és ezer szál köti a dombok lejtőjén

fekvő községhez. Őt pedig megszerették az emberek már abban az időben, amikor a falu párt-szervezetének titkára volt.

— Ez év március tizenhetedikén választottak meg elnöknek, — mondja, s ha utána nem tenné hozzá, hogy ez a választás életének legboldogabb percei közé tartozott, akkor is le lehetne olvasni arcáról az igazságot. Felragyog az arca, ha a szövetkezetről beszél.

Manapság ha az ember termelőszervezeti elnökkel beszél, óhatatlanul arra gondol, hogy mindazt, amit lát, tapasztal, szó szerint leírja, amit az elnökökkel, brigádvezetőkkel beszél, azt is szó szerint visszaadja, s az olvasó azonban arra gondol: nahát ekkora sematizmus! Pedig ez az igazság. Mennyi olyan jelt észrevesz az ember manapság a falusi vezetőkben, a falusi emberekben, amelyek gondolkodás nélkül is arra emlékeztetnek, hogy ezek az emberek, mint a szülő a gyermeket — úgy gondozzák, úgy egyengetik a termelőszervezet útját, sorsát.

S a kommunista kezényom, munkája mindig és mindig új és új eredményekben látszik meg. Kevesen vannak a faluban, az igaz, de ez a néhány ember — ha észrevétlenül is — de nagyon sokat tesz a szövetkezetért, az emberekért.

— Kevesen vagyunk kommunista a faluban. Legalábbis ahhoz kevesen, hogy politikailag megfelelően felvilágosítsuk az embereket. Nagy munka ez, elvtárs, sokan ragaszkodnak a régi gondolatához, úton-útfélen beleütköznek az ember. Esetet sorolhatnék tucat-számra...

Hat kommunista van a faluban, ők is állítják, a falu pártönkivüliei is mondják, hogy sokkal töb-

bet tesznek, sokkal többet politizálnak, amióta szövetkezeti község lett Szentbéká. Eddig egy kicsit volt ahogy volt. Figyeltek a falu sorsát, beszélgettek ugyan az emberekkel, tanultak is, de most már mégiscsak más a helyzet. A szövetkezet nemcsak politikai, gazdasági feladat a falu kommunistái szemében, de becsületbeli ügy is.

— Elhiszi elvtárs, hogy a kommunistákon múlott, hogy Szentbékán termelőszervezet lett? El is hiszti, mert mindenki először is bennünket figyelt. No, mit szólnak ehhez a kommunisták? Ránk vártak. Aztán amikor beléptünk, azt mondták az emberek: ha a kommunisták beléptek, akkor alighanem hasznos lesz a szövetkezetben... Ők csak tudják.

Persze, Kovács Lajos elvtársról is kell valamit írni, hiszen ő elsősorban a riportertalan. Az utóbbi tíz esztendő tekintetében, komoly munkásságműltja van. Tíz év óta a pártvezetőség tagja volt, a helyi tömegszervezetekben jelentős munkát végzett, s az ellenforradalom után újjáalakult helyi pártszervezet titkára lett. Most a szövetkezet elnöke.

— Szereti az elnökséget? — kérdelem.

— Szeretem, persze, hogy szeretem. Nagyon szép és izgalmas munka. Csak egy kicsit több segítség kellene, de azért nincs különösebb baj. A tagság egy része tényleg hűséges a szövetkezetéhez. Van egy rész, az meg azt mondja, ha már benne vagyunk, akkor csináljuk is, mert magunk látjuk a hasznát.

Csupa tervezés ez az ember, s bizonyos, ha valami módon meggyőszíthatná külön is a dolgokat, Kovács Lajos megtenné.

— Nem is tsz-elnök az, akinek nincsenek terveit — mondja, azután elneveli magát. — En már álmomban is tervezek, meg a tsz-szel bajlodom. Most majd öt hold szőlőt is telepítünk nagyjelmileg. Tízet akartunk, de aztán az okos szóra beláttuk, hogy jobb így. Szeretnénk egy ötven férőhelyes tehénistállót, meg egy ötven férőhelyes növedékistállót. Jövőre száz darab sertést hizlalunk. Rendeltünk kétezer napos-csirkét. Nálunk ez azelőtt ismeretlen volt, most megpróbáljuk. Három hold cukorrépánk volt az idén, hétszázhusz mázsát leadtunk a gyárnak. Az idén öt holdra szerződünk... No, és ha lehetne, még egy munka-erőegyet is, egy erősebbet, akkor a gépállomásra se kellene annyit várni, mert az idén a gépi munkával volt egy kis baj.

Jártamban-kelttemben a faluban azt mondta egy tsz-tag az elnökségre, hogy nem leányálom most elnöknek lenni, és ezt a tagok jól tudják. Azt hiszem, nagyon sokat jelent ez a néhány szó, ha ebből szűri le az ember a következőt. Az elnök tudja a teendőket, éjjele-nappala a szövetkezet. A tagság tudja, hogy a manna nem hullik az égből, az ember, az eredmény annyit ér, amennyit megtesznek érte. S olyan erős szál ez a bizalom, ez a megértés, amely megnyugtató a jövőre.

Nem kiemelkedő a szentbékai termelőszervezet, nem dicsekedhet ország-ra-megyére szóló eredményekkel, de okosan, hasznosan dolgoznak. A tagság se művel hírnévre okot adó dolgokat, de becsületesen dolgoznak. S Kovács Lajos se rendkívüli ember, nincsenek csodálatos tulajdonságai. Kommunista termelőszervezeti elnök. S ezért szeretik a faluban, ezért szereti ő is a becsületes, dolgos embereket, s ezért kapcsolja össze valamennyiüket a bizalom és a jószándék.

(Folytatjuk)